

Békehármónok

1998. AUGUSZTUS 23.

ALAPÍTVÁ: 1895

XCII. ÉVF. 33. SZÁM

Arcok

Életünk során napról napra megszámálhatatlan arcot látunk. Némelyikre tudatosan tekintünk és olvassunk a visszanevező szempárban, némelyiken csak átsiklik pillantásunk. Vannak arcok, melyek lelkünk mélyére vésődő nyomot hagynak bennünk.

Az ige – 1Mózes 6:9-13 – az özönvíz előtti időből három arcot világít meg. Az első Noé arca. Noé története pedig ez: igaz, tökéletes férfi volt a vele egykorúak között. Noé egy gyökeresen romlott társadalomban élt, melyben az istenfélő életét nem méltányolta senki, melyben a „köz-erkölcs” erői csak lefelé húzhatták. Éppen ezért felénk világító arcára egy biztató titok van írva: megromlott társadalomban is élhet igaz módon az ember! Ennek azonban az a feltétele, hogy valóban ember legyen. Nem igaz, hogy ha körülöttem hazugok és irigyek az emberek, akkor nekem sincs más választásom, minthogy én is az legyek. Az ige itt nem a környezet nagy átalakító hatása ellen szól. Erős emberi törvény, hogy a környezet alakítja az embert; a minket körülvevő emberekkel való kapcsolatunk döntő befolyással van jellemünk alakulására is. Az ige nem ez ellen, hanem e fölé mutat: az Istennel való kapcsolatunk, a vele való közösségünk döntőbb hatással van életünkre. Ha a szó evangéliumi értelmében válunk emberré, Isten gyermekévé, akkor a vele való közösség erő ad a mellette maradásra. Ez a közösség tette a romlott társadalomban emberré, jellemmé Noét is. Életének titka egyszerűen így hangzik: Isten-nél járt Noé.

Az Istennel való járás belső valósága, miként annak ellentéte is kiábrázolódik az ember életében. Egy életen át nem maradhat steril a lélek – mindenki jár

valakivel vagy valamivel. Az egyik Istennel jár, a másik nélküle, de ez meglátszik az életén, visszatükröződik az arcán. Noé életére jellemző a szüntelen Istennel járás, a vele való hitbeli közösség. Meglátszik ez kiegyensúlyozottságában, békességében, reménységében, hitében és szeretetében... Az ilyen embernek mindenre van elegendő lelki tartaléka. Noé nevének jelentése: *nyugalom*. Ez a felülről kapott nyugalom látszik életében.

A másik arc a Noé korabeli emberek arca, amiről azt írja az ige: A föld pedig romlott lett az Isten előtt, és megtelt a föld erőszakossággal. Úgy romlott meg az ember, mint ahogy az étel megromlik. Ami eddig élvezhető volt benne, most élvezhetetlenné válik; ami eddig tápláló volt, most mérgező; ami eddig életfenntartó elem volt, most halált okoz. Így lesz mássá az emberi lélek is. Pedig arra vagyunk teremtve, hogy táplálék, vigasztalás, öröm és segítség legyünk egymás számára. Ezt a mássá létezt úgy fejezi ki az ige: erőszakossággal telt meg a föld. Nem erővel. Milyen jó lett volna, ha erővel telik meg, hiszen olyan erőtlenség, gyengeség vagyunk sokszor. Eltűnt a szeretet, az igazság, a becsület, és egyetlen dolog maradt fontos: ki az erősebb. Az emberek nem segíteni, hanem elnyomni akarták egymást. Az önzés uralkodott, amivel megtelt az életük. Annyira, hogy Istennek, szeretetnek, hűségnek, reménységnek már nem maradt hely.

Ez az erőszakosság nemcsak Noé korának tünete. Azóta is működésben van az emberek életében. A világtörténelem számtalan véres háborúja beszél erről az erőszakosságról. A Biblia azt mondja, hogy ez az erőszakosság lesz jellemző, nő nagyra a Krisztus vissza-

jövetele előtti időben is (2Tim 3:2-5). Mindezek bizonyos mértékig végigvonnak a történelmen, és ma is jelen vannak, ahogy már Pál apostol korában is. Pál itt nem az istentagadókra beszél, hanem azokról, akiknél megvan a kegyesség látszata – tehát a látszatkeresztényekről. Isten pedig nem a látszatot, hanem a valóságot, a szívet, az életet nézi. Ahogyan Noé korában is tette. „*Te-kinte azért Isten a földre...*”

Isten letekint – és ez a harmadik arc: Isten arca. Ez az arc bennünket néz. Van egy verse Victor Hugonak, melyben erről a nézésről beszél. Isten szeméről, amely elől nem lehet elmenekülni, nem lehet elrejtőzni... Nem lehet becsapni ezt a szemet. Nem lehet kikerülni ezt a nézést. Nem lehet behunyt szemmel védekezni ellene. Különös ez a nézés, mert amikor a megromlott világra tekint, akkor ez az ítélőbíró nézése. De Jézus szemén át ez a bűnbocsánat és helyreállító szeretet nézése lesz, ami aztán Patmosz szigetén, amikor a Jelenések könyvét diktálja, olyan, mint a tűzláng. A féltőn szerető Isten különös nézése egyszerre sebez és gyógyít, ítél és szeret.

Isten néz és ugyanakkor szól is.

Mindkettőnek ideje van. Van kegyelmi idő, és lesz utolsó ítélet is. Krisztus születése óta a kegyelmi időben élünk. Ebben a kegyelmi időben kell őt észrevennünk az élet felett, és ebben a kegyelmi időben kell eldöntenünk, hogy kihez akarunk hasonlítani. Noé vagy kortársai arcához? Ebben a kegyelmi időben kell megtanulnunk Istennel járni, hogy a nyugalom és békesség emberei legyünk. Hogy a velünk szembejövő emberre az ő szeretete nézzen vissza.

Ferenczi Andrea

Uram!

Fölfedted előttünk az anyagban rejlő energia titkát,
Hogy munkánkat könnyebbé és az életet magasztossá tegyük,
Megtanítottál a hangnál is sebesebb utazásra,
Hogy a távolság ne válassza el többé az embertől az embert.

Munkánk gyümölcsét, a lövedékké sűrített energiát
Mi eljuttatjuk a föld legtávolabbi sarkiba,
Hogy egymást nyomorúságba és pusztulásba taszítsuk,
Hogy a letarolt földről kiirtsunk minden élő.

Uram! Ne hagyd, hogy leromboljam az élet templomát, –
Engedd, hogy hasznomra váljék a tudás,
hogy hasznossá lehessen általa.
Adj méltóságot rövid napjaimnak.

Szent-Györgyi Albert

Csillag Veronika fordítása

Képes beszámoló ♦ Képes beszámoló ♦ Képes beszámoló ♦ Képes beszámoló

Felső Tisza-vidéki Konferencia

Augusztus 9-én – immár ötödik alkalommal – tartottak konferenciát a felső Tisza-vidéki gyülekezetek Nagydoboson. Hét körzet mintegy 35 gyülekezetéből érkeztek fiatalok és idősek, felnőttek és gyerekek. A jól szervezett konferencia vendéglőadója **Dr. Almási Mihály** testvér volt. Arra kértük, hogy számoljon be a Békehírnök olvasóinak tapasztalatairól.

fesszor hat angol és három magyar nyelvű kötetet szánt a sumér magyar rokonság témájának, és több mint 2000 magyar névről mutatta ki, hogy sumér eredetű, azaz a legősibb mezopotámiai kultúrákhoz tartozó. Ezek közé tartozik pl. a Dobos, a Dobó, a Dobozi, de a Varsányi, a Nyíri, a Nyíregyházi is – hogy csak néhányat említsünk erről a vidékről.

Egyházunk elnöke igét hirdet; mellette: Hajnal Zoltán helyi lelkipásztor

Nagy örömmel fogadott a gyülekező testvériség a Nagydobos és Pusztadobos határán lévő táborhelyen. Sokan érkeztek autóval, mások különbusszal. A tűző nap elől a fák alá húzódott a népes gyülekezet, a szószerék fölé pedig sátor került. Az akkumulátoros erősítő hangszórói két traktor pótkocsijára kerültek, az ivóvizet lajtjal hozták...

Az imaórán **dr. Szűcs Zoltán** testvér, a nagyvarsányi gyülekezet vezetője szolgált. Az örömről beszélt a Filippi levél 4:4-7 alapján. Az aggodalmaskodás nem segít, a könyörgés és a hálaadás azonban igen.

A nagyvarsányi énekkar evangéliumi énekeket énekelt nagy átéléssel. Öröm volt hallgatni a jól felkészült énekkar szolgálatait.

Délelőtt Almási testvér a bevezetőben elmondta, hogy ezen a vidéken a „dobos” nevű falvak lakói valamikor a gyepterület védelmével foglalkoztak, örökölték, jelezték a bajt. Lelki értelemben is szükség van erre a mai napig. A dob ősi, a sumér nyelvből ismert szó, mint ahogy pl. a varsa is. **Anton Deimel** professzor három sumérakkád szótárt és lexikont adott ki az 1930-as években.

Bobula Ida amerikai magyar pro-

nyelvünk és kultúránk sokkal ősbibb, mint gondolnánk. A német és angol szótárszerkesztők természetesen nem ismerték fel a magyar szavakat, és a saját nyelvükön adták meg a jelentésüket, pl. a sumér DUB jelentését Deimel így: pauke, vagy a VARSA jelentését így: open net, azaz „nyitott háló”. A magyarban azonban a dob dob, a varsa varsa a mai napig.

A konferencia résztvevőinek egy csoportja

Jeladók, dobosok, kürtösök és „emberhalászok” voltak a doboziak, a varsányiak a baptista misszióban is! **Borbás Sándor**, **Czine Ferenc** és mások. A nagydobosi körzetnek pl. 1939-ben 333 tagja volt!

A *Lelki Élet* című lap, amelyet **dr. Somogyi Imre** testvér szerkesztett pontosan 50 évvel ezelőtt (1948. nov. 1-én) közli a következő írást: „Ének- és zeneünnepély Nagydoboson. A szabolcs megyei gyülekezetekben szükségesnek mutatkozik az istentiszteleteken az ének és zene gyakoribb használata, s ebből a célból gyülekezetünk példát adva ének- és zeneünnepélyt rendezett szeptember 5-én. Ennek keretében a délutáni órákban körzeti gyűlést tartottunk állomásaink megbízottainak részvételével, este pedig Istent dicsérő énekekkel szolgált a jól felkészült énekkar. Olyan sokan gyűltek össze ez alkalomra, hogy kápolnánk zsúfolásig megtelt érdeklődő hallgatósággal, azonkívül a falakon kívül is sokan hallgatták a kiszűrődő dallamokat. Az énekkart előkészítette és vezényelte **Búzás József** testvér, Isten igéjét pedig **Margitai Lajos** és **Éles Pál** lelkipásztorok hirdették. Az ünnepélyen befolyt összeg teljes egészében egy új harmónium beszerzését szolgálja. Dicsérjétek Istent egy új énekkel!”

Nagyon örülök – folytatta Almási testvér –, hogy föltámadt a vidéki konferenciázás gyakorlata. Annak is, hogy épp ezen a mai napon **Békésen** és **Dömsödön** is szabadtéri konferenciák vannak. Örülök, hogy a dobosiak „dobolnak”, a varsányiak „halásznak”...

Ezek után **Ezsdrás** könyve alapján szólt a lelki és a fizikai újjáépítésről, a restaurációról, a reformációról. A

következőket mondta:

A történelem Ura fenntartja magának a jogot a jelen történelem formálására is. Láttuk és látjuk, hogy a mi körünkben is eltöröl és felemel birodalmakat, „dönt királyokat és tesz királyokat”.

A vajai gyülekezet ifjúsága énekel. A friss megtérők többsége cigány

Mezopotámiában, az ősi sumér földön is így volt. Amikor megelégtelte a babiloniak gőgjét és erkölcstelenségét, Círus majd Dáriust tette királlyá az új, egy Istent imádó perzsa világbirodalom élén.

Círus rendelete alapján hazamehettek a fogságból a zsidók, elkezdődhetett az ország újjáépítése, és megtörtént a jeruzsálemi templom alapkövetétele is. A környező népek irigysége, ellenségesége miatt azonban nem merték folytatni a munkát. Mintegy 20 éves szünet után Aggeus és Zakariás próféta bátorította fel őket az építkezésre. A környező népek ellenségeskedése azonban tovább folytatódott. Feljelentő levelet küldtek Dáriusnak, az új királynak az építkezők ellen, hamis hivatkozással, a történelmi adatok meghamisításával. Dárius azonban előkerestette a levéltárból az eredeti okmányokat, és leleplezte az ellenségeskedőket. Új, Círusnál is progresszívebb rendeletet adott ki (Ezsd 6). Ebben nem csak azt parancsolja meg, hogy a zsidók kapják vissza az elkobzott templomi kincseket, de azt is, hogy a kincstár költségére építsék fel a templomot. És még tovább ment. A papok és léviák költségeit is fedezi – sőt az áldozati áldozatokat és a teljes élelmezést is: „*És amik szükségesek, tulkok, kosok, bárányok égőáldozatra a menny Isténének, búza, só, bor és olaj a jeruzsálemi papok szava szerint adassanak nekik naponként, mulasztás nélkül, hogy vihessenek jó illatú áldozatot a menny Isténének, és köszörogijenek a királynak és fiainak életéért.*” (Ezsd. 6:9-10.)

Befejezésül Almási testvér idézte a vasárnap délelőtti ígét:

„*Kérjete, és adatik néktek; keressetek, és találtok; zörgessetek, és megnyitattik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőknek megnyitattik.*” (Mt 7:7-8)

Az ebédszünetben igen hasznos és áldásos beszélgetés folyt a jelenlévő hét körzet testvériségével. A gyermekek külön foglalkozáson vettek részt, és természetesen teret kapott az össznépi játékok sorában a legnépszerűbb: a foci.

Délután az igehirdetésben a vezérfonal szerinti ígéről szólt (2Tim 2:1-6) Almási testvér.

Az aranyosapáti szolgáló csoport

Hangsúlyozta, hogy Pál apostol halála előtt fontosnak érezte Timóteus bátorítását: „*gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát...*”. Szólt arról, hogy a hívő család milyen fontos háttér a fiatal Timóteusoknak, arról, hogy milyen nagyra kell értékelni, ha valaki a nagyszüleitől, szüleitől tanulhatta a hívő életformát. Nagy kegyelem, ha az Úr megadta nekünk, hogy elkerüljük a drasztikus bűnöket, a mélységeket. Lassan-lassan az lesz csak igazi keresztény,

aki mélységekből jött. Becsüljük meg a hívő szülőket, nagyszülőket, és dolgozzunk azért, hogy minél többen ismerjék meg az Urat!

Megbízható embereket kell keresnie Timóteusnak. Olyanokat, akik nem „*elegyednek bele a mindennapi gondokba*” úgy, hogy közben megfeledkeznek arról az Úrról, aki őket harcossá tette.

Szabályszerű verseny végén vehető csak át a győzelmi koszorú. Vannak, akik úgy vélik, hogy öntörvényűen, maguk által létrehozott szabályok szerint kell élni, esetleg minden szabálytól függetlenül. A versenyszabályokat nem a játékosok csinálják! A pályán szabálytalanul küzdőket ki szokták állítani! Nem szabálytalankodókra és bekiabálókra van szüksége az Úrnak, hanem terhet vinni képes, erős, edzett, próbákat kiállt harcosokra, akik tudják, hogy ki adja a győzelmi koszorút. A Szentlélek

nem a félelem, a félrehúzódság, a gyöngeség lelke! A Szentlélek az erő, a szeretet és a józanság lelke egyszerre! És nem lehet kijátsszani sem az erőt, sem a szeretetet, sem a józanságot a másik kettővel szemben!

Délután számos megrendítő bizonyosságtétel hangzott el az énekek és versek között. Szóltak a jelenlévő lelkipásztorok, énekeltek a gyülekezetek ifjúsági csoportjai.

Almási testvér zárószavában átadta szövetségünk vezetőinek üdvözlését, és kérte a testvéreket, hogy segítsenek továbbra is a szomszédos újjászerveződő kárpátaljai misszióknak.

Köszönet illeti Hajnal Zoltán nagydobosi lelkipásztort és az egész gyülekezetet a jó légkörű missziós konferencia megszervezéséért. Isten áldja meg az ő népét mindenütt, és adja meg nekünk az ő újjáteremtő kegyelmét!

Dr. A. M.

A nagyvarsányi énekkar

